

IRENE
HANNON

*Strand
juweel*

Hij is haar bedrog nog niet
vergeten, maar zij vraagt
hem om hulp. Is er ruimte
voor een nieuw begin?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Irene Hannon

Strandjuweel

Vertaald door Carianne Bolier-van Holst

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Het was moeilijk om een man die een hekel aan je had om hulp te vragen.

Heel moeilijk.

Maar ze had geen andere opties meer.

Jack Colby was haar laatste redmiddel.

Ondanks de koele Oregon-bries die over de Dockside Drive danste, gleed er een zweetdruppel langs de slaap van Christi Reece terwijl Jack zijn aankoop afrondde op de aanlegsteiger. Ze hield het stuur zo stevig beet dat haar knokkels wit zagen. Met moeite haalde ze een hand van het stuur, vulde haar longen met de zilte lucht van Hope Harbor en veegde het zichtbare bewijs van haar spanning weg. Gelukkig was zij de enige die afwist van de knoop in haar maag en het onregelmatige kloppen van haar hart.

Vanuit de witte tacowagen die Jacks bestemming was geweest op deze zonnige middag aan het einde van april, dreef een heerlijke geur in haar richting die haar maag deed knorren. Maar eten had weinig prioriteit, ondanks het feit dat ze uren geleden voor het laatst had gegeten en die maaltijd had bestaan uit een oudbakken bagel en koffie van een tankstation.

De man voor wie ze meer dan dertig uur had gereden om hem te kunnen spreken, bleef nog even hangen om een paar woorden te wisselen met de kok, die zijn pet verschoof over zijn lange,

grijze paardenstaart, terwijl ze beiden lachten.

Jack glimlachte nog steeds toen hij een hand opstak om afscheid te nemen. Hij pakte de bruine zak waar zijn bestelling in zat en slenterde haar kant op.

Maar hij zou niet lang meer glimlachen, tenzij de tijd zijn hart verzacht had.

Met bonzend hart morrelde Christi aan de deurklink van de oude Nissan waarin ze meer dan drieduizend kilometer gereden had. Ze duwde het portier open. Zwaaide haar trillende benen richting de stoep en hoopte dat ze het niet zouden begeven.

Jack wierp een vluchtige blik op haar terwijl ze achter het stuur vandaan schoof en opstond. Het soort blik waarmee je een onbekende bekeek die toevallig even je aandacht trok.

Er was geen blijk van herkenning te zien in zijn ogen.

Ze voelde een steek van teleurstelling, maar dat was onzin. Er waren elf jaren verstreken. Haar haar, dat ooit lang was geweest, was nu op schouderlengte geknipt en ze blondeerde de kastanjebruine lokken niet meer. Een grote zonnebril bedekte het grootste gedeelte van haar gezicht. En het leven had zijn tol geëist. De luchtige, twintigjarige studente die hij gekend had – en van wie hij had gehouden – was al lang verdwenen.

Jack ging langzamer lopen, alsof hij zich realiseerde dat dit geen toevallige ontmoeting was.

Het was tijd om in beweging te komen.

Ze balde haar vingers tot vuisten en liep op hem af. In tegenstelling tot haar, had het verstrijken van de tijd hem goedgeedaan. De knappe drieëntwintigjarige die die zorgeloze zomer nog leuker had gemaakt, was forser geworden. Volwassener. Hij had een intrigerende, wereldwijze uitstraling gekregen die de grote aantrekkingskracht waar ze ooit moeilijk weerstand aan had kunnen bieden, nog groter maakte.

Christi bleef op een afstandje staan en probeerde haar onwil-

lige longen te vullen. ‘Hallo, Jack.’ De groet kwam er enigszins hees uit, als gevolg van de verkoudheid waar ze de afgelopen weken last van had gehad.

Zijn glimlach verdween en er verschenen een paar rimpels op zijn voorhoofd. ‘Sorry. Hebben we elkaar al eens eerder ontmoet?’

Nog steeds geen enkele blijk van herkenning.

‘Het is een tijd geleden.’ Ze haalde beverig adem en deed haar zonnebril af. ‘Christi Reece.’

~

Jacks adem stakte terwijl de naam van de vrouw die ooit zijn hart had gestolen – en het vervolgens gebroken had – nagalmde in de stille, vredige lucht van het stadje dat hij nu als zijn thuis beschouwde.

Christi Reece, hier?

Onmogelijk.

Maar terwijl hij haar opnam, trof de realiteit hem als een klap in het gezicht. Ze droeg haar haar op schouderlengte en het was niet meer blond, maar gewoon haar eigen haarkleur, kastanjebruin. En de tien levensjaren hadden de jeugdige gloed van haar huid iets gedooft en wat schaduwen veroorzaakt onder haar volle wimpers. Maar haar korenbloemblauwe ogen straalden nog steeds en de volle lippen die de zijne met gretige overgave gestreeld hadden, zagen er nog net zo zacht uit als altijd, ondanks het feit dat ze bij de mondhoeken iets naar beneden wezen.

Ze was het echt, ondanks het feit dat haar stem lager klonk dan hij zich herinnerde.

Zijn maag trok samen en hij slikte de plotselinge bittere smaak in zijn mond weg.

Waarom was ze, na al die jaren, zijn terrein binnengedrongen? Waarom moest ze het nieuwe leven dat hij ver van zijn wortels

in het middenwesten had opgebouwd nu besmeuren? Waarom moest ze de herinneringen aan de dag waarop zijn wereld was ingestort weer nieuw leven inblazen?

Hij knarsetandde en zijn trek verdween, ondanks de heerlijke geur van Charleys taco's die omhoogdreef uit de zak die hij tussen zijn vingers klemde.

'Wat doe je hier?' Als de vraag er scherper en wreveliger uitkwam dan hij bedoeld had, dan was dat maar zo. Het was precies zoals hij zich voelde.

Ze streek een lok van haar sluike haar achter haar oor. 'Ik ben gekomen om je te zien. Om met je te p-praten.'

Hij fronste vanwege het lichte gestotter. Christi Reece, zenuwachtig?

Zo kende hij haar helemaal niet.

Vanwege haar rijkdom en bevoorrechte opvoeding had ze altijd meer dan genoeg zelfvertrouwen en zelfbeheersing bezeten. Wat was er aan de hand?

Maar nieuwsgierigheid vormde geen afdoende reden om dit gesprek te rekken of naar details te vragen.

'Ik heb je niets te zeggen.' Hij haalde zijn zonnebril tevoorschijn, zette hem op en maakte aanstalten om snel te vertrekken.

Ze deed een stap naar voren en stak haar handen uit in een kalmerend gebaar, alsof ze aanvoelde wat hij van plan was. 'Kijk, ik weet dat ik je pijn heb gedaan. Ik weet dat het verkeerd was wat ik gedaan heb. Meer dan verkeerd. Het was gemeen. Er is geen dag verstreken waarop ik geen spijt heb van mijn gedrag. Als ik de schade kon herstellen, zou ik dat doen.'

Hij wapende zichzelf tegen de hoorbare tranen in haar stem. 'Wat er tussen ons gebeurd is, is al lang verleden tijd. Als je hier gekomen bent om het te kunnen afsluiten, zie het dan maar als afgehandeld.' Hij maakte rechtsomkeert en liep weg.

'Wacht! Alsjeblieft!'

Alsjeblieft?

Hij zette een aarzelende stap.

Dat woord kwam elf jaar geleden niet in haar woordenboek voor. Christi Reece had geweten hoe ze met vleierij en zoete praatjes alles kon krijgen wat ze wilde. Maar ze had nooit haar toevlucht genomen tot smeken.

Blijf doorlopen, Colby. Je weet dat ze een meester is in manipuleren. Laat je niet weer voor de gek houden.

Hij zette zijn aftocht voort.

‘Alsjeblieft, Jack. Ik heb hulp nodig, en i-ik kan nergens anders t-terecht.’

Hij aarzelde opnieuw en slikte een woord in dat zijn moeder geschokt zou hebben.

Hoe kon deze vrouw die hem gebruikt en gekwetst had nog steeds in staat zijn om zo veel invloed op hem uit te oefenen?

Maar hij had altijd een zwak gehad voor mensen in nood, vooral voor degenen die wanhopig waren.

En Christi klonk wanhopig.

Hij zette zich schrap en draaide zich langzaam om.

Grote vergissing.

Ze was hem gevolgd en kwam nu tot stilstand, zo dichtbij dat hij haar zou kunnen aanraken. Een traan in haar ooghoek stond op het punt om over haar wang te rollen.

Er vormde zich een knoop in zijn maag en hij deed vlug een stap achteruit.

Het hielp niet.

Nu hij deze ooit evenwichtige, zelfverzekerde vrouw zag huilen, maakte dat een krachtige – en ongewenste – beschermingsdrang in hem los.

‘Wat voor soort hulp?’ Hij zette zijn voeten een eindje uit elkaar en sloeg zijn armen over elkaar – een intimiderende houding die hem goed van pas kwam als politieagent – en nam zich nog

sterker voor om afstand te bewaren.

‘Ik heb geld nodig. Een lening. Ik zal alles zo snel mogelijk terugbetalen. Met rente.’

Er viel een stilte terwijl hij haar verzoek probeerde te verwerken. Wat mislukte.

Waarom zou een vrouw die afkomstig was uit een rijke familie geld nodig hebben?

‘Leg eens uit.’

‘Dat heb ik net gedaan. Ik heb geld nodig.’

‘Waarom vraag je het niet aan je vader?’

Ze slikte. ‘Hij is zes jaar geleden overleden.’

Hij werd overspoeld door een kortdurende golf van medeleven, hoe hard hij die ook de kop in probeerde te drukken. Het moest moeilijk zijn geweest om haar vader te verliezen. Hoe halsstarrig en arrogant de man ook geweest was, hij had Christi geadoreerd. De band tussen hen was zo sterk geweest als die tussen een vader en dochter kon zijn, vooral nadat haar moeder gestorven was toen ze tien was.

Maar hoe goed de bedoelingen van David Reece ook geweest mochten zijn, het was een vergissing geweest om zijn dochter alles te geven wat ze wilde. Hij had alleen maar een verwend, klein, rijk meisje van haar gemaakt – en een verwend, *groot*, rijk meisje.

Maar dat lag nu achter hen. Wat gebeurd was, was gebeurd.

Maar waarom verkeerde ze nu in geldnood, terwijl haar vader zo vrijgevig was geweest ten opzichte van zijn enige nakomelingen? Als zijn enige erfgename zou ze zijn nalatenschap geërfd moeten hebben.

‘Wil je me vertellen dat je vader er niet voor gezorgd heeft dat je er warmpjes bij zit na zijn dood?’

Ze likte langs haar lippen. ‘Zijn zaken liepen op het laatst niet zo goed.’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Ik herinner me dat je een voor-

liefde had voor merkkleding, eersteklasreizen naar Europa en luxe resorts. Heb je de erfenis erdoorheen gejaagd?’

Er ging een flits van pijn door haar ogen en ze sloeg haar blik neer. Plukte aan een pluisje aan haar jas. ‘Nee.’

‘Waarom heb je dan geld nodig?’

‘Zoals ik zei, heeft hij me niet zo veel nagelaten als je wellicht denkt.’

‘Maar hij heeft je alles nagelaten wat hij had.’

‘Ja.’

‘Wat is er met het geld gebeurd?’

‘Dat is een lang verhaal.’

En geen verhaal dat ze van plan was te delen.

Die boodschap was duidelijk.

Hij gooide het over een andere boeg. ‘Waarom kom je uitgerekend naar mij?’ Hij verdiende in elk geval een antwoord op dié vraag.

Ze keek hoe twee zeemeeuwen een paar meter verderop fladderend neerstreken en dicht naast elkaar gingen zitten. ‘Omdat je ooit om me gaf.’

Hij zou zich niet laten verleiden door de zweem van weemoed in haar stem die suggereerde dat ze in die tijd ook gevoelens voor hem had gehad. Hij wist wel beter.

‘Zoals ik zei, is dat al lang verleden tijd. Voorbij en vergeten.’ Hij liet zijn stem zo afwijzend mogelijk klinken.

Ze bekeek zijn gezicht onderzoekend. Haar stem was zacht maar overtuigd toen ze reageerde. ‘Als dat waar was, zou je niet nog steeds boos op me zijn.’

Schaakmat.

Maar hij zou op geen enkele manier toegeven dat ze de macht had om na meer dan tien jaar emoties in hem op te roepen, welk soort emoties dan ook.

‘Ik ben niet boos.’ *Leugenaar, leugenaar.* ‘Maar ik heb wél haast.’

Ook niet waar. Zijn avonddienst begon pas over een paar uur. ‘Over hoeveel geld heb je het?’ Niet dat het ertoe deed. Natuurlijk zou hij haar geen lening verstrekken. Maar door het gesprek weer op haar verzoek te richten zou de aandacht worden afgeleid van de plotselinge, sudderende woede die hij voelde. Woede waarvan hij dacht dat hij die lang geleden achter zich gelaten had.

Ze verplaatste haar gewicht van de ene voet naar de andere en vertelde hem om hoeveel geld het ging.

Geen schamel bedrag, maar ook geen fortuin. Ruim onder de honderdduizend. Minder dan het bedrag dat haar vader haar elk jaar had toegeschoven, zodat ze kon toegeven aan al haar bevestigingen.

Vreemd dat de situatie nu omgekeerd was. Hij zou een cheque voor dat bedrag kunnen uitschrijven zonder het ooit te missen.

Maar dat wist ze niet.

Of wel?

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Dat is een hoop geld. Waarom denk je dat ik over dergelijke bedragen beschik?’

‘Ik heb je debuutroman twee weken geleden in de bibliotheek gezien, op het rek met de bestverkochte boeken.’ Ze bleef hem recht aankijken, wat erop wees dat ze de waarheid sprak. ‘Ik pakte het omdat de titel me aansprak. En toen ik het omdraaide, zag ik jouw foto op de achterkant. De naam klopte niet, maar ik wist dat jij het was. Ik herinnerde me dat je vertelde dat je op een dag een boek wilde schrijven. Het leek net een teken van boven dat ik het op dat rek aantrof. Een antwoord op mijn gebed om leiding.’

Hij deed geen poging om zijn scepticisme te verbergen. ‘Sinds wanneer ben jij gelovig geworden?’

‘Ik heb door de jaren heen een paar dingen geleerd.’

‘Wat dan?’ De vraag floepte eruit voordat hij hem kon tegenhouden. Hij stak een hand op. ‘Laat maar. Geen interesse. Hoe heb je me opgespoord?’

‘Dat was niet moeilijk. In de biografie van de auteur stond dat je in de Pacific Northwest woonde. Dat verkleinde het zoekgebied en het internet is een geweldig hulpmiddel. Er werd nergens melding gemaakt van een echtgenote die wellicht bezwaar zou hebben tegen een lening en ik weet dat je familie er niet meer is. Ik nam aan dat iemand die boeken schrijft die in de *New York Times* als bestseller bestempeld worden de financiële middelen zou hebben om me te helpen.’

Een algemene misvatting. Ze mocht dan onderzoek naar hém hebben gedaan, maar ze had niet goed onderzocht wat het inkomen van een auteur was.

‘Een bestseller klinkt indrukwekkender dan het is. Over het algemeen moet je constant bestsellers blijven schrijven om rijk te worden. De meeste schrijvers hebben er een andere baan naast.’

‘En jij?’

‘Ik ook.’ Maar de uitstekende verkoop van zijn eerste roman had hem een aanzienlijk inkomen opgeleverd die zijn carrière in de schaduw stelde. En het winstgevende driejarige boekcontract dat erop gevolgd was, zou een prettige buffer opleveren voor zijn toekomst, tenzij hij besloot om een luxe leven te gaan leiden, wat hij níét van plan was.

Maar hij hoefde niets van dat alles met Christi te delen.

Haar gezicht werd iets bleker. ‘Ik wist dat je misschien zou weigeren omdat je me niet wilde helpen, maar ik had nooit gedacht dat het zou zijn omdat je me niet kúnt helpen.’ Ze wreef over haar slaap en haar spanning was bijna voelbaar.

‘Dat heb ik niet gezegd.’

‘Je suggereerde het.’

Ja, dat was zo, en een man met zijn beroep zou de waarheid niet moeten verhullen.

‘Mijn boek heeft het goed gedaan, en er zitten er nog meer aan te komen.’ Daar liet hij het bij. ‘Waarom heb je zo veel geld nodig?’

‘Ik moet aan een verplichting voldoen.’

De twee zeemeeuwen stonden op en kwamen waggelend dichterbij. Ze sloegen het menselijke drama met hun vogelogen gade zonder te knippen.

Vreemd.

Waarom bedelden ze niet bij de toeristen om iets te eten, of waarom hingen ze niet rond bij de vissersboten in de haven, zoals normale zeemeeuwen?

‘Het spijt me dat je financiële problemen hebt.’ De opmerking was op zijn best plichtmatig te noemen. Haar puinhoop was zijn probleem niet. ‘Maar je was altijd heel goed in het krijgen van wat je wilde. Ik ga ervan uit dat die vaardigheid je wel door deze crisis heen zal helpen.’

Haar lippen trilden. ‘Ik kan nergens anders heen, Jack. Als dat wel zo was, zou ik hier niet zijn. Jij was mijn laatste hoop.’

Was.

Verleden tijd.

De toon daarvan stond hem niet zo aan. Wanhopige mensen konden wanhopige dingen doen.

Maar ook dat was niet zijn probleem.

Hij deed opnieuw een stap achteruit. ‘Ik weet zeker dat je iets zult bedenken.’

Een van de meeuwen bij zijn voeten klapwiekte met zijn vleugels, keek hem met zijn kraalogen strak aan en slaakte een schorre kreet die als een terechtwijzing klonk.

Hij onderdrukte de neiging om te snuiven. Alsof zeemeeuwen tot zo’n reactie in staat waren. De vogel hoopte ongetwijfeld op een restje van zijn vistaco’s. Een gift.

Net zoiets als waar de vrouw tegenover hem op uit was.

Ze hadden allebei pech.

Christi’s schouders zakten en ze straalde verslagenheid uit. ‘Ik wist dat ik weinig kans maakte, maar ik had niets te verliezen

door het te vragen, afgezien van het geld voor de benzine.’

Een paar seconden verstreken. Er viel niets meer te zeggen, tenzij hij haar het geld leende waar ze om gevraagd had.

Dat zou niet gebeuren.

Hij greep de afkoelende taco’s steviger beet, draaide zich om en liep met grote stappen richting zijn Jeep. Hij zou níét achterom kijken. Letterlijk noch figuurlijk.

Christi Reece behoorde tot zijn verleden, en daar zou ze ook blijven. Hij was verdergegaan, had een leven opgebouwd waar hij tevreden mee was, zijn droom waargemaakt door een goed verkochte misdaadthriller te schrijven. Hij had precies wat hij wilde.

Het had hem jaren gekost om Christi uit zijn dromen te wissen, en hij was niet van plan om toe te laten dat ze kwam binnenvallen en zijn gemoedsrust en kalme bestaan ontregelde.

Zelfs nu die beide dingen al verstoord werden door de sluimerende emoties die ze had aangewakkerd.

Christi Reece is wanhopig. Haar eens zo perfecte leven lijkt heel ver weg nadat ze tegenslag op tegenslag te verduren heeft gekregen. Haar ex-vriendje Jack Colby is de enige die haar nu nog kan helpen. Daarom gaat ze hem achterna naar het kustplaatsje Hope Harbor.

Jack Colby zit er helemaal niet op te wachten om de vrouw te helpen die hem in het verleden bedrogen heeft. Hij heeft een nieuw leven opgebouwd en daarin is er geen plek voor Christi. Ook niet als ze een geheimzinnig strandhuisje betreft bij hem in de buurt. Maar al snel wordt duidelijk dat hij zijn mening over haar moet bijstellen, zeker als blijkt dat hij háár hulp nodig heeft.

Lukt het Jack en Christi om het verleden achter zich te laten en hun hart te openen voor een nieuw begin?

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans *Cranberryzomer*, *Zeerozen*, *Ankerplaats*, *Lichtboei*, *Lavendeldroom*, *Sterrenbaai* en *Bramenweelde*. Ze bedacht dit fictieve dorpje op een reis langs de kust van Oregon.

‘Ook dit boek leest heerlijk weg en gaat indringende vragen niet uit de weg’
– *Nederlands Dagblad over Sterrenbaai*

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029733458 NUR 302

9 789029 733458